

LBRIS

We know
books
colecția arcadia

Editura NEUMA
Strada Carpați nr. 28
Dej, județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș

Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CROITORU, EVELYNE MARIA

O privire de aproape : critică / Evelyne Croitoru, -

Dej : Neuma, 2026

ISBN 978-630-357-031-0

82.09

Evelyne Croitoru

O privire de aproape

Critică

Editura
NEUMA
2026

spațiu al dialogului intelectual, o șansă de prezentare a autenticității. Punând în valoare creatorii cu experiență dar abordând și noutatea, debutanții, îi promovează deopotrivă, practicând astfel o comunicare multidimensională, generatoare de conținut valoric, astfel fiecare participant poate deveni la rândul său integrator de conținut, mesager al valorilor promovate. Comunicarea acestor valori fiind un vector important al dezvoltării spirituale a comunității. Tot așa, manifestările publice cu profil cultural bine construit, cum sunt cele din jurul *Cenaculului*, cum este chiar lansarea *Antologiei* de astăzi, reprezintă un veritabil vector de poziționare a actului cultural.

Cenaculului I. L. Caragiale Ploiești, voce distinctă și cu tradiție, îi doresc viață lungă, mult succes, colaboratori inspirați, talentați și harnici, cititori iubitori de lumina culturii.

Cuprins

Argument	5
Alchimia memoriei (Raluca Faraon)	9
Asumare în cerc (Raluca Faraon)	12
Aspirații contrare (Ion Cristofor)	17
Acum și aici (Nicoleta Milea)	20
Ambitus filosofic prin lentila sufletului (Nicoleta Milea)	25
Așteptări transcendente (Varujan Vosganian)	31
Amintiri în jocul vârstelor (Horia Gârbea)	37
Aprilie alb (Andrea H. Hedeș)	43
Arhitecturi expresive (Victoria Milescu)	49
Cartierul evidențiatilor (Mihai Barbu)	54
Cercuri spre înalt (Hanna Bota)	59
Clar-obscur (Codruț Radi)	64
Culoare și trăire (Codruț Radi)	68
Conviețuire cu idealul (Florea Turiac)	72
Claviatura metaforelor (Carmen Georgeta Popescu)	76
Distilări intelectuale (Vilia Banța)	85
Emoția estetică a realității (Kir Papas)	88
Exilul interior (Gabriela Gheorghisor)	95
Explozii lirice (Emil Lungeanu)	100

Fascinația Nordului (George Vulturescu)	106
Fețele libertății (Ramona Müller)	111
Fluturile alb (Ramona Müller)	115
Frunzele și anii (Costinel Petrache)	118
Incursiune în real (Gabriel Burlacu)	122
Izvorul senzorialității (Gabriel Burlacu)	127
Interioritatea ca formă de conservare (Mihaela Stanciu)	130
Intuiție și armonie (Sonia Elvireanu)	135
Între efemer și etern (Ion Bogdan Ștefănescu)	138
Linia de continuitate (Valentin Busuioc)	142
Lumina simplului (Loreta Popa)	147
Metafizica supraviețuirii (Vasko Popa)	151
Metafora dramatismului ascuns (Maria Calciu)	157
Mistuire în albastru (Ana Ardeleanu)	160
Muza și strigătul mut (Ana Ardeleanu)	163
Moartea înghite tot (Călin Dengel)	168
Nedomesticite (Petre Ioan Crețu)	171
Neliniști metafizice (Petre Ioan Crețu)	176
Ochiul interior (Oana Boc)	179
Perimetrul certitudinilor (Miruna Drăghici)	183
Periplul esențelor lirice (Maria Grădinaru, Mircea Teculescu, Cosmin Andrei Tudor)	188
Pisoiul Brutus, adoratul (Luminița Zaharia)	194
Plasa de siguranță (Răzvan Fugaciu)	197
Plasticitatea discursului poetic (Mihaela Radian)	201

Poematica jubilației (Elena Armenescu)	206
Poezia, săgeată de gând (Cosmin Andrei Tudor)	211
Poveștile nisipului și mării (Luiza Cala)	215
Sonorități inspirate (Mihaela Gudană)	218
Sonorități provocatoare (Carmen Tania Grigore)	222
Stări subliminale (Carmen Tania Grigore)	225
Spectacolul frustrării citadine (Angi Melania Cristea)	228
Spirale lirice (Camelia Florescu)	233
Strălucirea eclipsei (Andreea Ruxandra Tudor)	239
Subtilitatea orizontului metafizic (Cătălina Hașotti)	243
Tipare ermetice (Anda Mihaela Miroiu)	246
Transfigurări (Ion Cristea)	249
Troienele exasperării (Marieta Cristian)	252
Un univers al confluențelor poetice (Adriana Butoi)	257
Unghiul de topire (Samir Molaomer)	262
Viul transfigurat liric (Gabriel Dragnea)	266
Vis cosmic, iubirea (Maria Ecaterina Mihăescu)	269
Viziune și construcție (Cenacul „I.L.Caragiale” Ploiești)	273
Vectori spirituali (Cenacul „I.L.Caragiale” Ploiești)	278

vocilor, o oglindă a societății românești contemporane, cu bune și mai puțin bune, oferind, așadar, motive suficiente de reflecție și de ce nu, de reacție.

Am ales pentru acest volum 62 de cronici de întâmpinare și ceea ce m-a interesat în mod deosebit a fost să fac vizibile cărțile de poezie și prin aceasta să le aduc mai aproape de dumneavoastră. Vă invit, așadar, într-o călătorie prin adâncimile sufletului omenesc, prin lumea de lumini și umbre, o lume în care idealul și realul se polarizează alternativ. Dincolo de capriciile conjuncturale care determină această polaritate sper că veți simți interesul pentru lectura volumelor recenzate, volume de poezie contemporană, posibile trepte spre infinitul liric.

Alchimia memoriei

Raluca Faraon este poetă, eseistă, doctor în filologie, o voce distinctă în critica literară. Spuneam, prezentând volumul de debut al Ralucăi Faraon, *Să locuiești într-un cerc și să nu-ți atingi centrul*, Editura Junimea, 2019, că poemele din volum comunică intim cu cititorul, putând fi atitudini creatoare de literatură și oferind speranța că vor deveni *repere* în evoluția formelor de expresie poetică. Mă bucur să constat că am avut dreptate pentru că astăzi, Raluca Faraon propune cititorilor un nou volum de poezii, *Alchimia memoriei*, Editura Neuma, 2020, volum în care fluxul confesiv este elaborat într-o construcție lirică îmbogățită de un plus de energie creatoare, într-o coerență perfectă a ansamblului, cu o perspectivă estetică originală și o intuiție artistică exactă.

Poemele Ralucăi Faraon sunt acum o alianță dintre subconștient și gândire, o transfigurare lirică a orizontului dorințelor formulate cu pasiunea vie a detaliului surprins în fervoarea timpului sufletesc. Prin funcțiunea *alchimia* memoriei, sentimentele poetei, trăirile ei se adună, revin mereu în actualitate, se compun și se recompun într-o configurație mereu tulburătoare, într-o vizualitate și o percepție

dureroasă, opunând *senzația acută* haosului și nepăsării generale. Succesiunea de tonuri produce o succesiune de sentimente, de reprezentări.

Întregul volum se oferă ochiului interior al cititorului sub chipul unei ferestre de spovedanie eliberatoare. Este încărcat de un realism expresiv, creator de emoție și sensibilitate menținută constant prin pecetea stilistică originală a poetei. Modul în care poemele se integrează în întregul volumului oferă cheia, frumusețea... În cercul larg al dezechilibrului general, viața lăuntrică se petrece în rotiri haotice nedorite, țesătura poematică structurată pe suite de încordări și tonuri scufundă textul în materia senzorială conferindu-i realism și consolidând sensurile.

Precum în cinematografie, planul apropiat, alternat cu cel general caligrafiază și evidențiază stările subiective ale conștiinței poetice generând nuanțe expresive, fluiditate și intensificare afectivă. În detalierea sufletești repetările oferă înțelesuri noționale noi, proaspete, întărind semnificația pentru a marca intensitatea versului, pentru a sublinia starea sufletească și pentru a evidenția punctul în care se concentrează emoția autoarei. Nevoia de obiectivare a fluidității permanente a realului, de evaluare a abisului sufletească, confruntarea dintre gândire, experiență și trăirea eului profund, sunt creatoare ale tensiunii lirice, latente expresive într-o îmbinare estetică și lingvistică pasională și pasionantă,

cu modulații stilistice echilibrate, stăpânite de rigorea tipică intelectualului cunoscător și stăpân al valorilor și mijloacelor artistice și al mobilității concepționale. Toate acestea îndeamnă la lectură și reflecție.

Asumare în cerc

Poezia contemporană tânără își face simțită din ce în ce mai mult prezența, iar valoarea ei în creștere, reprezintă o posibilă garanție pentru viitor. Pe noua hartă poetică, cu interesante configurări estetice, a apărut volumul de poezii *Să locuiești într-un cerc și să nu-ți atingi centrul*, Editura Junimea, 2019. Este cartea de debut a poetei Raluca Faraon, filolog cu o solidă formație intelectuală, doctor în filologie cu o bursă la Sorbona. Receptivă față de cele mai noi orientări ale modernismului, Raluca Faraon are puncte de maximă originalitate, într-o polivalență sincronică exprimată printr-o hermeneutică specială, o geometrie circulară a trăirilor într-un raport interesant al flexibilității acestora.

Eul poetic se reprezintă pe sine în cuvânt. De fapt despre *Eul* profund al poetei, despre raportarea acestuia la propriile trăiri, la *Celălalt* și la *Lume* este vorba în acest volum. De altfel, autoarea a împărțit cartea în trei capitole distincte tratând, în fiecare, ipostazele identității poetice.

Ne aflăm într-un univers populat de stihii demonizate în care tensiunea lirică provine din spaima de ratare umană în trecerea nemiloasă a timpului.

În fața presiunii crescânde a realului, poeta se simte tot mai vulnerabilă, manifestarea potențialului său uman este sau doar pare încremenit, rezolvarea poetică fiind descătușarea energiilor subliminale. Autoarea trăiește într-un timp în care nu-și poate afirma în totalitate personalitatea, nu se poate exprima pe deplin, așadar „nu poate atinge centrul propriului cerc”.

Scepticismul și blazarea sunt doar o aparență în spatele căreia autoarea dezvoltă mari tensiuni într-un flux confesiv, abordând o subtilă tehnică a iluziei și deziluziei într-o compoziție eliptică și sugestivă. Aparent, un ceremonial blazat al renunțării, al dezamăgirii, într-o ținută malițios melancolică... în realitate, un imperativ al combustiei explozive și al sincerității, sfidând prin cinism ostentativ. Fluența și sugestia sunt consistente, insinuarea morții, drumul *ad Inferos* este presărat cu simboluri: misterul thanatic, înnotul amnezic, cătușele-pleoape, aplauzele groparilor...

Sondarea oniricului este indirectă, oniricul fiind doar o altă formă a fricii. Poeta se revendică a fi un *medium* confesional de propagare a anxietății. Neli-niștea existențială, dispusă în forme interrogative, într-un montaj brusc al secvențelor, este un joc criptic al discursului poetic, o gestionare conștientă a tensiunilor și angoasei, într-o logică a progresiei cumulative, care se manifestă cu o forță de iradiație sporită.

Propria interioritate exprimată și potențată estetic, cu aluzii și trimiteri culturale înglobate firesc în poeme dau elementul de adâncime volumului. Erosul există, dar este încifrat, auster, operând într-un câmp nesigur, ipotetic; el nu cade în senzualități moderne iar ambiguitatea confesiunii oferă un plus de virtuozitate acestui început de drum poetic: „Îmi absolv de orice vină amneziile, silabisesc promisiunea unei fericiri firave” (*ritmul vieții*). Din neliniște și angoasă tâșnește ca o fântână clară arta poetică.

Pretexte ale confesiunii intelectuale, poemele sunt adevărate construcții poetice, meditația confesivă atingând accente dramatice: „monștrii emoțiilor se strâng în acel colț al creierului”, nebunia rânjește, oglinda se sparge, „iar identitățile tale se împreunează sălbatic” (*fragmentări*). Obsesiile care fondează poemele, apăsarea, neliniștea, singurătatea, amnezia, construiesc universul poetei, un univers coerent de sensibilitate tragică și de profunzime, constituind o interogație asupra esenței fenomenului creator, articulată în forme poetice. Poemele vorbesc despre angoase și spaime, nucleul lor germinativ este unul spasmodic: „orele au călușuri de spaimă”, tăcerile „bat din picioare nervoase” (*încrămenire*). Această portanță a cuvântului este condiționată de surescitarea existențială, de nevroze reale; insinuări grotești în substratul de agresivitate

a lumii, relevând un climat de ostilitate care cutreieră majoritatea poemelor.

Material lingvistic proaspăt și divers, într-o versatilitate tehnică sub auspiciile semiologiei, poemele sunt o perpetuă dezvăluire; sub platoșa lucidității, sentimentul nedefinit al primejdiei, al căderii, este exprimat intens: „timpurile verbale ocolesc prezentul-stepă” (*moștenire*), poeta „modelează tăceri” și decupează „o fereastră în zidul lui Manole”, înainte ca „întunericul să urle din toți rărunchii”. Enunțurile reflexive induc „așteptarea frustrată” – prin ruperea lanțului de termeni din aceeași sferă semantică, rezultând un efect grav, ironic. Elemente care țin de sfera afectului sunt intercalate cu elemente din natură: poeta i-a umplut de praf pe „îmblânzitorii neliniștii”, ea „sapă în piatra ei” (a neliniștii) „ca un pietrar stângaci care se crede sculptor” (*automistificare*).

Partitura tematică este recurentă la sugestia unui imaginar malignizat, incitat spre negativism. Tensiunea poetică se realizează prin alăturări brutale de suavitate și grotesc, împingând discursul până la febra dramatică: „sunt teigheaua pe care zeul nostru dement își numără talanții... faraon în fața cupei de otravă” (*stand II*). Controlul imaginarului deținut de cinism, acea *indignatio* asigură condiția freatică a stării. Inflamarea creativă se descarcă în lirism cu o translație abruptă și integrală a ființei în vers.

Totuși, în spațiul sufocant al poemelor apare, așa ca o rază de speranță, emoția: „am încercat să te mângâi pe umărul drept/ să-ți dau un pled/ erai așa de goală/ tremurând de frigul judecăților/ celor care și-au împietrit surâsul în carne/ mi-ai zis „nul emoție cu pled?/ niciodată!”/ dar eu îți aduc în fiecare dimineață/ câte un oftat de ușurare/ ești acolo și eu nu pot să suport încă/ imperiul unei malade întrupări a Nebuniei contemporane”. (*speranță*) Așadar, afectul nu a murit de tot, iar „o deznadejde mărturisită poartă izvorul nădejdiei, o agonie de care îți dai seama și împotriva căreia luptă justifică încă o dată victoria vieții”, după cum afirma cândva Mircea Eliade.

Desfășurate cu deplină libertate, cu valențe pluri-dimensionale, îmbogățite de diversitatea formelor de expresie, poemele cuprinse în acest prim volum al Ralucăi Faraon comunică intim cu cititorul, fiind atitudini creatoare de literatură și oferind speranța că vor deveni *repere* în evoluția formelor de expresie poetică. Felicitări, Raluca!

Aspirații contrare

Cu o puternică sensibilitate artistică și o formație literară complexă, scriitorul Ion Cristofor, doctor în filologie, îmbogățește lumea literară contemporană cu un nou volum de poezie, *Poeme canibale*, apărut la Casa Cărții de Știință – Cluj-Napoca, 2021, adăugându-l celor peste treizeci de volume de poeme, eseuri, interviuri, colaborări la dicționare ale literaturii române.

Ducându-și mesajele în zona gândirii filosofice, poezia sa este concepută în spiritul ideilor și aspirațiilor dintotdeauna ale omenirii. Profunzimea tematicii, varietatea limbajului, uneori, impetuositatea versului și profundele frământări ale eului, reflectă personalitatea puternică a poetului. Ion Cristofor adâncește profilul dramatic al unora dintre poeziile cuprinse în volumul *Poeme canibale* prin dezvoltarea temelor contrastante. Neliniștea generală a societății, dramaticele frământări ale lumii actuale, se confruntă cu zbuciumul lăuntric. Marcate de discrepanța dintre aspirațiile artistului și realitatea cenușie a vieții, poemele sale nu cuprind imagini și țesături domoale, obișnuite, senine, încântătoare, ci unele de-a dreptul vehemente care devin ad-hoc mijloc de cunoaștere a omului și a marilor sale frământări, dobândind o adâncime și o forță de expresie ce șterg orice urmă

convențională și domină prin expresia vulcanică a patosului pentru că „nimeni nu a scris încă un poem carnivor/ unul care să-și devoreze propriul autor.// Dar, vai, vinovat se simte poetul/ când absurdul intră neștiut sub pielea realității[...] ca perfidul cal al troienilor.”

Marile probleme ale umanității, contradicțiile dintre individ și societate, trăite intens de poet contribuie la diversificarea formelor de manifestare lirică și devin oglinda concepției sale despre lume, a simțirii sale artistice. Autorul realizează cu forța și originalitatea limbajului, un conținut liric nou, proaspăt, lărgind astfel considerabil expresia poetică contemporană.

Mesaje profunde își găsesc calea către mintea și inima cititorului pe câte o undă a vieții cotidiene: „La urma urmei, fără povara păcatului/ la ce bun să ne tocim genunchii în rugăciune./ Apoi te rog să nu uiți, dragul meu,/ că fără trup, fără suferință/ nici dragostea, nici jertfa pe cruce nu au nicio valoare”. Versuri de pură substanță idealistă se armonizează, prin contrast, cu cele ale temperamentului liber. Această tehnică de polarizare alternativă o întâlnim în mai multe poeme (*Nopti cu lună, Nici dragostea nici moartea pe cruce, Alfabetul iubirii*). Suma iluziilor transformă experiența poetică în metafore.

Poet al efuziunilor cenzurate și al ironiei fine, Ion Cristofor abordează tema iubirii aruncând asupra adâncurilor conștiinței un năvod înșelător al „fetei

morgana”. Justificările devin jocuri de iluzii, primatul rațiunii practice devine o constantă în esența multor poeme, secondat totuși de aspirația către spiritualitate. Ion Cristofor îndeamnă spre cunoașterea bucuriilor trupești, dragostea și inteligența fiind două funcții importante ale ființei omenești dar și izvor afectiv al emoției lirice.

Proiectată în câmpul cunoașterii speculative, discursivitatea, lumea conceptelor și a simbolurilor, abaterea spontană a sensibilității către un impresionism intelectualizat, sunt elemente ce converg, prilejuind o privire de ansamblu în care sentimentul dominant este acela al aspirațiilor contrare. Fluxul existențial cuprins între marile întrebări metafizice și realitatea cenușie este străbătut de armonii dorite, visate, care alimentează poemele volumului. Poetul caută febril suport aspirațiilor sale iar poezia sa devine ecoul dorințelor sale, tratate permanent într-o cheie ușor ludică.

Arta construcției ideilor, memoria afectivă, limbajul metaforic, sunt câteva dintre indicatoarele prezenței poetice. Devoalând stările subliminale ale conștiinței sale, poetul oferă în dar cititorului întreg registrul său sufletesc, adesea, cu adâncimi nebănuite, o pânză a umbrelor și a penumbrelor încărcată de substanță lirică, putere de sugestie, armonie, spirit, vitalitate.

Acum și aici

Poeții aleg sinceritatea și emoția, estetica gestului și o lirică a detaliului. Despre tensiunea dintre emoția arderii și conștiința efemerului – a fragilității omenești și a trecerii este vorba și în volumul *Pasărea cu aripi de foc* al scriitoarei Nicoleta Milea, carte apărută la Editura Neuma, în anul 2024.

Autoare prolifică, binecunoscută și apreciată, Nicoleta Milea este deținătoarea mai multor premii pentru volumele de poezie, dar și pentru cele de critică literară. Recent, autoarea mi-a oferit acest nou volum de poezie care beneficiază de o frumoasă prezentare pe coperta patru semnată de scriitorul Horia Gârbea. Volumul este structurat în capitole distincte, *Primul pas*, *În lumină*, *În iubire*, *În foc*, *De atunci și de-acum* și se încheie cu un grupaj de poezii din antologiile filialei de poezie a Uniunii Scriitorilor din România; în întregul său, volumul este o frumoasă meditație lirică, una care reflectă căutarea spirituală și nevoia de sens.

„Spune-mi,/ cum ai fi vrut/ să te-ntrupez:/ în lumină,/ în iubire,/ în foc.../ sau în toate,// de atunci/ și de-acum?” se întreabă poeta în debutul volumului, introducând încă de la început simbolurile

lumină, iubire, foc – expresii reprezentative pentru poezie. *Lumina* sugerând speranța, puterea adevărului, puterea divină; *iubirea*, forța creatoare, armonia, comuniunea sufletească; *focul*, intensitatea sentimentului, pasiunea. Împreună, aceste simboluri transmit profunzimea emoțiilor și puterea transformatoare a acestora. Metamorfoza interioară, transcendența și manifestarea subtilă a sentimentelor, sunt prezentate de Nicoleta Milea prin construcții poetice repetitive, ritmul și muzicalitatea oferind expresivitate și dramatism versurilor. Un mod de existență sugerat, dorit, sperat, dar nerealizabil... într-o exprimare profundă a sinelui contemplativ, menit să pună în evidență suspansul emoțional. Experiența și sensibilitatea poetei își dau aici măsura valorii, prin simbolismul suprapus - caracterul ipotetic și cel introspectiv – introduse cu subtilitate într-o construcție poetică expresivă. Implicarea directă în intimitatea autoarei oferă caracterul de profundă confesiune poemelor: „Nu vă îngrijorați,/ dacă tac/ E felul meu de a spune/ Cum înnoptează lumina/ În cearcănele vieții./ O haită de lupi/ Mă aruncă-ntre stânci.../ Zăvorâtă în labirintul târziu,/ Nu-mi pierd echilibrul,/ Despoi noaptea de întuneric -/ Nu vă mirați!”

Pasărea cu aripi de foc, poemul care dă și titlul volumului este o formă de purificare, de transcendență misterioasă, *pasărea cu aripi de foc* reprezen-

tând un alter ego al poetei, unul care simte apropiindu-se „întunericul nopții”, pe cea din „urmă filă”, dar o filă doar pe „jumătate scrisă” - aici speranța se află în jumătatea nescrisă, cea care ar putea sugera renașterea, trecerea operei în nemurire. Emoția este creată de poetă prin tensiunea între reflecție și vis, între lumină și umbră: „ne cere lumina să-i facem dreptate.../ evadată, clipa mărturisește/ cum timpul i-a fugit din gând”.

Timpul poeziei se petrece acum și aici, e viu, cu „sânge din sînge”, o flacără vie o scrie pe poetă, cu litere de foc. Versurile sunt lapidare, limbajul elevat, metaforic, cu accente filosofice - „aripi de aer/ se deschid/ prin praful de stele.../ de-o vreme,/ nici moartea nu mai face/ tot ce-ar vrea”. Este o meditație asupra condiției umane, a vieții și a morții, a împăcării cu destinul - împăcare văzută de autoare ca un *privilegiu*: „Plec singură spre Tine...(Doamne, adaug eu)/ Mai repede, tot mai repede!/ Cu fiecare pas, întineresc...// La distanță de un dor,/ Incendiez tăceri -/ Orizont fără întoarcere./ Singurul privilegiu”. *Tăcerea* devine simbol al *marii treceri* și al comunicării cu *divinitatea*, spațiu al revelației și al cunoașterii - modul profund, intuitiv de a înțelege lumea.

Comunicarea cu divinitatea este, de fapt, una dintre temele importante abordate de Nicoleta Milea. În poezia *Pieta*, de pildă, autoarea sugerează

o dorită vindecare, speranța unei eliberări emoționale: „coborând de pe cruce/ spre inima-mi exilată,/ ca - (ntr)o fântână părăsită-n amurg/ Isuse, o candelă/ Ai aprins la fereastra mea oarbă”. Sufletul este - așadar - coborât *simbolic* de pe cruce, nu-și găsește alinare în inima - ca o *fântână părăsită* -, e vulnerabil, cuprins de spaima tainelor prea apăsătoare; această reflecție intimă asupra jertfei este transfigurată într-un poem tulburător în care sacralitatea și introspecția alcătuiesc împreună un tablou emoționant.

Așa cum ne-a obișnuit și în volumele anterioare de poezie - peste zece la număr - Nicoleta Milea pune accent și în acest volum pe puterea sugestiei, utilizează reprezentări metaforice și aluzive pentru stări precum melancolia, dorul, iubirea idealizată, regretul - toate aceste trăiri sunt exprimate cu un rafinament subtil, dar și cu forța creatorului autentic, vădind aspirația către ideal a poetei, nu numai în viață ci și în creație. Prin sensibilitate, intuiție și iubire, poezia devine mesager al unui act creator, unul care transcede și amplifică profunzimile și misterul existenței, cunoașterea evoluând în iluminare, cea care transformă lectura în emoție spirituală și afectivă. Prin oglinda sufletului poeta captează clipa de inspirație - „săgeata fierbinte... daemonul/ hăituit și flămând” - și se întreabă „cine încurajează moartea/ Din viețile noastre și de ce?”.